

Sygn. akt III AUa 84/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 r. w Szczecinie

sprawy S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 listopada 2013 r. sygn. akt VI U 923/13

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

III A Ua 84/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2013 r., a następnie także decyzją z dnia 4 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił S. G. prawa do emerytury w wieku obniżonym uznając, że ubezpieczony nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r.

W odwołaniach od powyższych decyzji S. G. wskazał, że spełnia wszystkie warunki przyznania prawa do emerytury, w szczególności posiada wymagany okres pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powtarzając argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje i przyznał S. G. prawo do emerytury od dnia 24 kwietnia 2013 r. (punkt I) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz S. G. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

S. G. urodził się dnia (...) W dniu 25 marca 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury. Ubezpieczony posiada 26 lat, 6 miesięcy i 11 dni okresów ubezpieczenia.

Ubezpieczony w okresie od 1 kwietnia 1983 r. do 30 września 1989 r. pracował w Wytwórni (...) w G.. Do dnia 30 kwietnia 1983 r. pracował jako kierowca samochodów ciężarowych, a następnie jako palacz. W tym okresie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

S. G. pracował w (...) w G. okresie od dnia 2 września 1969 r. do dnia 31 stycznia 1977 r. oraz od dnia 3 października 1989 r. do 30 kwietnia 1993 r. W początkowym okresie zatrudnienia ubezpieczony był uczniem, a od 26 czerwca 1972 r. drukarzem tkanin na maszynach rotacyjnych w okresie próbnym, od dnia 1 października 1972 r. do 24 stycznia 1973 r. pracował jako pomoc drukarza, od 5 lutego 1975 r. jako drukarz, a od dnia 3 listopada 1975 r. do 31 stycznia 1977 r. jako operator sprzęzarek, od 3 października 1989 r. do 30 kwietnia 1993 r. jako apreter.

Praca ubezpieczonego w (...) w G. była pracą w szczególnych warunkach od dnia 5 lutego 1975 r. do 31 stycznia 1977 r. oraz od 3 października 1989 r. do 30 kwietnia 1993 r.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227) oraz § 2, 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), Sąd Okręgowy odwołanie uznał za uzasadnione.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że ubezpieczony jako okresy sporne wskazał okresy zatrudnienia w Wytwórni (...) w G. oraz w (...) w G..

Na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych w okresie nieuznanym przez ZUS Sąd Okręgowy dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań zawnioskowanych przez ubezpieczonego świadków.

Sąd meriti wskazał, że charakter pracy ubezpieczonego potwierdzają zeznania świadków oraz zebrana w sprawie dokumentacja osobowa ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Wytwórni (...) w G.. Świadkowie E. B., A. B., K. T. i P. T., zeznali, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego rozwożąc meble i materiały do produkcji. Ponadto jeszcze K. T. oraz P. T. zgodnie zeznali, że ubezpieczony pracował jako palacz. Świadek P. T. szczegółowo przedstawił, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obsługiwał kotły przemysłowe parowe wysokoprężne. Ubezpieczony woził węgiel, nadzorował ciśnienie, czyścił i konserwował kotły. Jednocześnie sąd meriti podkreślił, że za okres od dnia 1 maja 1986 r. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy w warunkach szczególnych. Ponadto dokumentacja osobowa potwierdziła zeznania świadków, bowiem umowa o pracę, pismo z dnia 27 września 1985 r., zmiana warunków umowy z dnia 30 kwietnia 1986 r., angaż z dnia 27 czerwca 1989 r., wskazują na zajmowanie przez ubezpieczonego do dnia 30 kwietnia 1986 r. stanowiska kierowcy, a po tym dniu stanowiska palacza.

Sąd Okręgowy podniósł, że w wykazie A załącznika do rozporządzenia, jako prace wykonywane w szczególnych warunkach wymienione zostały, między innymi, prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony - poz. 2 i 3 Działu VIII oraz w dziale XIV prace różne pod poz. 1 ujmujące prace niezautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

Sąd pierwszej instancji miał na uwadze, że w (...) w G. ubezpieczony pracował jako uczeń, a następnie pomocnik drukarza, drukarz, operator sprężarek i apreter. Wskazane stanowiska potwierdza dokumentacja osobowa w postaci umowy o pracę z dnia 2 września 1969 r. o naukę zawodu, pismo z dnia 26 czerwca 1972 r. o przyjęciu do pracy na stanowisko drukarza tkanin na maszynach rotacyjnych, angaż na drukarza (pomoc drukarki rotacyjnej), od dnia 1 października 1972 r. angaż na pomocnika drukarza, umowa o pracę z dnia 5 lutego 1975 r. na stanowisko drukarza (po powrocie z wojska), angaż z dnia 5 lutego 1975 r. na drukarza, pismo z dnia 3 listopada 1975 r. o przeniesieniu na stanowisko operatora sprężarek, umowa o pracę z dnia 3 października 1993 r. i z dnia 17 października 1989 r. na stanowisko apretera z kolejnymi angażami oraz świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Sąd uwzględnił okres pracy ubezpieczonego jako pracę w warunkach szczególnych od daty zatrudnienia go w charakterze drukarza, przed tym czasem, jak wskazuje powołana dokumentacja osobowa, ubezpieczony był uczniem i pomocnikiem drukarza.

Sąd Okręgowy podkreślił, że istotne w sprawie okoliczności zostały potwierdzone również zeznaniami świadków. Świadek T. P. (1) zeznał, że ubezpieczony pracował jako drukarz przy drukowaniu tkanin. Ubezpieczony wykonywał czynności przy obsłudze maszyny do drukowania z wykorzystaniem odczynników chemicznych, zagęstników w oparach chemicznych i wysokiej temperaturze. Takie same warunki panowały w okresie pracy ubezpieczonego w jako apretera. W tym czasie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował przy wykańczaniu tkanin. Był to kolejny proces chemicznych przy produkcji tkanin. Jako operator sprężarek ubezpieczony miał obowiązek zabezpieczenia sprężonego powietrza. Stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako operator sprężarek ubezpieczony był narażony na hałas. Pozostali świadkowie T. P. (2), A. R. potwierdzili zeznania T. P. (1). W ocenie sądu meriti - zeznania świadków układają się w logiczną całość z zebranymi w sprawie dowodowymi z dokumentów.

Podsumowując tę część rozważań sąd pierwszej instancji podniósł, że prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych są wymienione w wykazie A, w dziale VII dotyczącym przemysłu lekkiego pod poz. 4, a prace przy obsłudze sprężarek w dziale XIV pkt 9, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Na podstawie omówionego – zdaniem tego sądu – wiarygodnego materiału dowodowego sąd meriti zaliczył ubezpieczonemu do okresu pracy w warunkach szczególnych okres od 1 kwietnia 1983 r. do 30 września 1989 r. (6 lat, 6 miesięcy) oraz okresy od dnia 5 lutego 1975 r. do dnia 31 stycznia 1977 r. (1 rok, 11 miesięcy i 24 dni) i od dnia 3 października 1989 r. do dnia 30 kwietnia 1993 r. (3 lata, 6 miesięcy i 29 dni z wyłączeniem 9 dni zasiłków chorobowych oraz 3 dni opieki), co przy zaliczonym przez organ rentowy okresie 4 lat i 3 miesięcy dało łącznie ponad 15 lat pracy.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny 60 lat w dniu 24 kwietnia 2013 r., posiada wymagany staż emerytalny - okresy składkowe i nieskładkowe, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych spełnił, zatem wszystkie przesłanki warunkujące prawo do przyznania emerytury od dnia 24 kwietnia 2013 r. – tj. od daty, w której zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące prawo do świadczenia emerytalnego.

Dlatego też działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury.

O kosztach sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 12 ust. 2 w związku z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w całości nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że ubezpieczony w sposób wiarygodny i nie budzący wątpliwości wykazał, iż praca, jaką wykonywał w okresie od 1 kwietnia 1983 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Wytwórni (...) w G. była pracą w szczególnych warunkach, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze, w rozumieniu w rozumieniu

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony;

2) naruszenie prawa materialnego - art. 184 ustawy emerytalnej wskutek jego niewłaściwego zastosowania, przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury mimo nie spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia prawa do tego świadczenia, tj. braku udokumentowanego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

- zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania S. G..

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że chociaż ubezpieczony okazał się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach w charakterze palacza, wystawionym przez przechowawcę dokumentów osobowych z okresu pracy w Wytwórni (...) w G. - Spółdzielczy Związek (...) w W., to jednakowoż ów przechowawca akt osobowych nie wystawił świadectwa pracy w szczególnych warunkach za sporny okres od 1 kwietnia 1983 r. do 30 kwietnia 1986 r. Jednocześnie apelujący podkreślił, że z akt tych nie wynika, jakim samochodem kierował ubezpieczony w spornym okresie, zaś z wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że ubezpieczony był zatrudniony w tym okresie jako robotnik transportu.

Dalej organ podniósł, że żaden ze świadków nie określił, jakim faktycznie samochodem kierował ubezpieczony. Zatem w ocenie skarżącego, ubezpieczony nie przedstawił wiarygodnych dowodów na okoliczność charakteru wykonywania pracy w spornym okresie od 1 kwietnia 1983 r. do 30 kwietnia 1986 r., a w szczególności nie wykazał, iż wykonywał pracę jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a tym samym nie udokumentował 15 letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie apelującego sąd uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą i wiarygodną podstawę do uznania za udowodniony fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach przez okres co najmniej 15 lat, przekroczył granice swobodnej oceny dowodów.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się uzasadniona i doprowadziła do wnioskowanej zmiany zaskarżonego wyroku.

Dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie podzielił istotnych ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim sąd ten uwzględnił S. G. w stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od 1 kwietnia 1983 r. do 30 kwietnia 1986 r. w (...) Wytwórni (...) w G. przyjmując, że ubezpieczony będąc zatrudniony na stanowisku kierowcy, pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca pojazdów ciężarowych powyżej 3,5 tony, tj. na stanowisku wymienionym w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (dział VIII poz. 2).

W pozostałym zakresie ustalenia Sądu Okręgowego sąd odwoławczy przyjmuje za własne i dlatego nie widzi potrzeby ich ponownego dokładnego powtarzania.

Podkreślić należy, że okoliczności pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym nie doznają żadnego ograniczenia dowodowego. Stanowisko to od lat utrwalone jest w orzecznictwie sądów powszechnych. Jednak zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach

niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W przypadku, gdy brak jest logiki w związaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lutego 2007 r., I ACa 1053/06, LEX 298433).

Z prawidłowo zebranego materiału sąd pierwszej instancji wyciągnął dowolne i błędne wnioski przekraczając zasadę swobodnej oceny dowodów w zakresie zakwestionowanego okresu. W sprawie brak bowiem dowodów na wykonywanie przez S. G. pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony objętej wykazem A Dział VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.

W okresie od dnia 1 kwietnia 1983 r. do dnia 30 kwietnia 1986 r. ubezpieczony będąc zatrudniony w (...) Wytwórni (...) w G. na stanowisku kierowcy przewoził dużym samochodem, samochodem ciężarowym, materiały do produkcji, meble z zakładu do sklepów, a także do klientów. Jednocześnie zdarzało się, że dostarczając meble do klientów ubezpieczony uczestniczył także w ich wnoszeniu (dowód: zeznanie świadka E. B., zeznanie świadka A. B., zeznanie świadka K. T., zeznanie świadka P. T. – e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r.). Jedynie świadek K. T. wskazała, że ubezpieczony jeździł dużym samochodem ciężarowym powyżej 3,5 tony. Pozostali świadkowie nie określili ładowności samochodu wskazując jedynie, że był duży, ciężarowy. Jednocześnie nikt (także ubezpieczony) nie potrafił wskazać marki tego samochodu co umożliwiłoby dokonanie jednoznacznego ustalenia w tym zakresie. Należy bowiem mieć na uwadze, że nie każdy samochód ciężarowy to samochód o tonażu powyżej 3,5 tony, dlatego ustalenie w tym zakresie powinno być pewne i nie budzić wątpliwości. Również sąd odwoławczy dał wiarę zeznaniom świadków, poza twierdzeniem K. T., która wskazała, że samochód którym jeździł ubezpieczony był powyższej 3,5 tony, bowiem takiego ustalenia nie da się wyprowadzić z innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Nie bez znaczenia jest także fakt, że pracodawca w legitymacji ubezpieczeniowej ze spornego okresu określił stanowisko S. G. jako robotnik transportowy, co odpowiadałoby twierdzeniom świadków, że ubezpieczony uczestniczył w przenoszeniu mebli do klientów. Mając na uwadze powyższe należało uznać, brak podstaw faktycznych do ustalenia, którego dokonał Sąd Okręgowy.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie prawa jazdy okazanego przez ubezpieczonego na rozprawie w dniu 14 października 2014 r., że S. G. legitymuje się prawem jazdy kategorii A i B od 16 października 1972 r. oraz kategorii C od 25 października 1974 r. (i okoliczność ta jest niesporna w sprawie). Zatem twierdzenie ubezpieczonego, że w omawianym okresie jeździł samochodem ciężarowym tzw. łamańcem podobnie jak tiry nie znalazło, żadnego potwierdzenia.

Oceniając zeznania świadków zdaniem sądu odwoławczego należy uznać, że zeznawali prawdę jednocześnie unikając kategorycznego stwierdzenia, że praca ubezpieczonego była pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Świadczenie chociaż wykazywali sprzyjanie ubezpieczonemu w dochodzeniu prawa do emerytury, to mimo takiego pozytywnego nastawienia żaden ze świadków nie potwierdził, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy podczas spornego zatrudnienia wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, choćby tylko podając markę takiego samochodu. Wskazuje to na pozytywne nastawienie świadków wobec sytuacji ubezpieczonego, ale jednocześnie także na odpowiedzialność świadków i świadomość obowiązku zeznawania prawdy.

Nadto dysponując dokumentacją pracowniczą ze spornego okresu zatrudnienia (załącznik do akt sprawy) można ustalić, że stanowisko pracy powierzone ubezpieczonemu określano, jako kierowca (skierowanie do pracy z dnia 1 kwietnia 1983 r., karta obiegowa zmiany z dnia 1 kwietnia 1983 r., umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 1983 r., pismo z dnia 27 września 1985 r., porozumienie stron z dnia 30 kwietnia 1986 r.).

Tak zgromadzony materiał dowodowy pozwala jedynie na ustalenie, że:

S. G. w okresie zatrudnienia na stanowisku kierowcy w (...) Wytwórni (...) w G. przewoził dużym samochodem, samochodem ciężarowym, materiały do produkcji, meble z zakładu do sklepów, a także do klientów. Jednocześnie zdarzało się, że dostarczając meble do klientów ubezpieczony uczestniczył także w ich wnoszeniu

Natomiast zgromadzony materiał dowodowy, wyżej opisany, nie pozwala na przyjęcie, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, a taki stan przyjął sąd pierwszej instancji, skoro uznał, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny nie dał wiary twierdzeniu ubezpieczonego, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał taką pracę. Żaden dowód w sprawie tych okoliczności w sposób jednoznaczny nie potwierdza.

W tym miejscu należy podkreślić, że prawo do emerytury w wieku obniżonym jest wyjątkiem od reguły, czyli zasad nabywania prawa do emerytury w wieku ogólnym (powszechnym). Skoro przepisy określające prawo do emerytury w wieku obniżonym mają charakter odstępstwa od reguły, a więc mają charakter szczególny, to oznacza, że przepisy te muszą być wykładane (interpretowane) w sposób ścisły i niedopuszczalna jest ich interpretacja rozszerzająca.

Mając na względzie powyższe należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego zawarty w wyroku z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.). Nadto w wyroku z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, Sąd Najwyższy podkreślił, że o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy konfrontacja zgromadzonej dokumentacji ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia, zeznań samego ubezpieczonego oraz zeznań zawnioskowanych świadków, wbrew wnioskowi ubezpieczonego – nie mogły doprowadzić do ustalenia, że w tym czasie wykonywał on prace w warunkach szczególnych.

Reasumując, zdaniem sądu odwoławczego w niniejszej sprawie nie została wykazana i tym samym spełniona zasadnicza przesłanka wymagana przy ubieganiu się o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w myśl art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej – S. G. nie wykazał co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej w pełnym wymiarze czasu pracy i stale na danym stanowisku pracy objętym wykazem A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Mając na uwadze dokonane ustalenia i ocenę prawną Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i orzekając co do istoty sprawy oddalił odwołanie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka-Szkibiel